

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **O. K.**, nar. . . , státní příslušnost Ukrajina, bytem N. L. d., P., zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo nám. 18, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2013, č. j. OAM-97/LE-BE02-K01-2013,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovené advokátce JUDr. Ireně Strakové se přiznává odměna za zastoupení žalobce ve výši 3.400,- Kč. Odměna bude advokátce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Výše uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, §13, §14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas žalobou, v níž namítal porušení ustanovení § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), jakož i ustanovení § 14 a § 14a zákona o azylu ve spojení s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“), neboť podle názoru žalobce by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce namítal, že žalovaný nezjistil stav věci týkající se jeho rodinného a soukromého života na území ČR. Žalobce v první řadě vyslovil nesouhlas se závěrem správního orgánu o účelovosti tvrzení rodinného vztahu s dcerou - českou státní občankou, nezl. D. I. (nar. . .), která sice žije se svou matkou, avšak žalovaný si v této souvislosti neopatřil žádné bližší informace, nevedl se žalobcem za tím účelem pohovor, a proto nemohl ani řádně zohlednit intenzitu jeho vztahu s dcerou. Žalobce dodal, že dceru pravidelně navštěvuje a významným způsobem se podílí na její výchově a výživě. Žalobce rovněž usiluje o určení otcovství a zapsání do rodného listu dcery (což s ohledem na jeho nejistý status nebylo dosud možné realizovat). Žalobce je přesvědčen, že vycestování do země původu by představovalo nepřiměřený zásah do jeho rodinného života, a nesdílí názor žalovaného, že jeho vztah s dcerou lze realizovat i z území Ukrajiny. Žalobce má za to, že by mu touto formou bylo fakticky znemožněno nejen udržovat doposud intenzivní vztah s dcerou, ale navíc vzdálenost mezi nimi by rovněž znemožnila, aby efektivně inicioval řízení o určení otcovství. Podle žalobce rovněž v odůvodnění napadeného rozhodnutí užitý odkaz na platnou judikaturu Nejvyššího správního soudu není relevantní v případě existence rodinného života na území ČR, neboť zmíněná judikatura vůbec nevylučuje udělení mezinárodní ochrany tohoto typu, naopak zdůrazňuje nutnost posouzení všech okolností každého jednotlivého případu, k čemuž však podle jeho názoru v jeho případě nedošlo. Z uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě na svém závěru setrval, v plném rozsahu odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dodal, že vycházel především z výpovědi žalobce a ze shromážděných informací. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany proto, aby zde mohl žít se svojí dcerou a družkou, rep. aby zvrátil uložený trest vyhoštění. Z Ukrajiny neodjel v roce 2005 ze žádného azylově relevantního důvodu, ale za práci. Žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu (konkrétně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, sp. zn. 2 Azs 66/2008, ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 6 Azs 11/2011 a ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008) a navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, protože v projednávané věci se má za to, že žalobce s rozhodnutím o věci samé bez nařízení jednání souhlasí (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.) a žalovaný s rozhodnutím o věci samé bez nařízení jednání vyslovil souhlas. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí z hledisek stanovených v § 75 s. ř. s. a shledal, že žaloba není důvodná. Vycházel přitom z následujících úvah.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný v něm velmi podrobně citoval výpovědi žalobce při podání žádosti dne 29. 5. 2013 a při pohovoru dne 6. 6. 2013. Podle žalovaného žalobce vycestoval z vlasti v říjnu roku 2005 výhradně z ekonomických důvodů - za prací. V roce 2008 bylo proti němu v ČR vedeno trestní stíhání z důvodu loupežného přepadení. Žalobce strávil tři měsíce ve vězení, byl mu zrušen pobyt. Žalobce odjížděl za prací do Francie, Itálie, Německa a Španělska, legální pobyt tam neměl. Jeho družka T. I. (kterou znal již z Ukrajiny), má v ČR trvalý pobyt, protože při narození dcery D. I. si za úplaty 60.000,- Kč nechala zapsat do rodného listu dcery jako jejího otce občana ČR. Dcera tak získala občanství a družka trvalý pobyt. Žalobce dle svých slov před vydáním

rozhodnutí viděl naposled dceru a přítelkyni dne 26. 5. 2013, kdy za ním obě s jeho rodiči přijely na návštěvu. V rozhodné době kontakt neudržovali. Družka odjela a žalobce nevěděl kam. Žalobce neměl v zemi původu žádné potíže se státními orgány, úřady, soudy, policií či armádou. Uvedl, že v ČR chce zůstat a starat se o dceru, protože družka má problémy s alkoholem. Chtěl by získat dceru do péče. Při pohovoru dne 29. 5. 2013 uvedl, že ke své žádosti hodlá doložit testy DNA a snažil by se je doložit do dvou týdnů. Žalovaný posoudil výpovědi žalobce ve světle informací shromážděných v průběhu správního řízení, tj. ze Zprávy MZ USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2011, Informace Mezinárodní organizace pro migraci ze srpna 2012. Přihlédl rovněž k materiálu Policie ČR, získanému ve správním řízení ohledně správního vyhoštění žalobce, vedeného pod č. j. KRPA-193179/ČJ-2013-000022, který je nedílnou součástí správního spisu. Podle žalovaného neexistují odůvodněné obavy, pro které by žalobce mohl být v zemi svého původu pro azylově relevantní důvody pronásledován. Žalovaný nepolemizoval s věrohodností výpovědi žalobce ohledně jeho vztahu k nezletilé D. I., dodal však, že existence rodinných vazeb s občanem ČR není důvodem pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 13 zákona o azylu, protože občan ČR z podstaty věci nemůže být zároveň osobou požívající v ČR mezinárodní ochrany (ať již ve formě azylu nebo doplňkové ochrany). Žalovaný se zabýval rovněž rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho zdravotnímu stavu, který je dobrý. V této souvislosti odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (na rozhodnutí ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003 a ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 1 Azs 5/2011) s tím, že pokud žalobce hodlá žít se svou dcerou (tj. legalizovat si zde svůj pobyt), musí se podrobit režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Současně upozornil na skutečnost, že žalobce není veden v rodném listu nezletilé jako její otec, neboť jako otec je uveden občan ČR. Na základě této skutečnosti získala nezletilá české občanství a její matka trvalý pobyt v ČR. Z materiálu Policie ČR z řízení ohledně vyhoštění žalobce i z výpovědi žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany žalovaný upozornil na skutečnost, že žalobce s nezletilou nesdílel společnou domácnost, zejména proto, že pobýval na území Francie, Itálie, Německa a Španělska. Žalovaný uzavřel, že případné vycestování žalobce z území ČR, tj. respektování uloženého správního vyhoštění, nelze považovat za okolnost, v níž by bylo možno spatřovat důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Žalovaný neshledal rovněž důvody pro udělení tzv. doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Z výpovědi žalobce a ze shromážděných materiálů žalovaný konstatoval, že žalobcem naznačené vztahy nelze rozhodně považovat za rodinné vztahy, že se nejednalo o soukromou vazbu, na kterou by se měl vztahovat čl. 8 Úmluvy již proto, že žádný takový vztah v posuzovaném případě neexistoval. Žalovaný uzavřel, že snahu žalobce vyhýbat se trestu vyhoštění z území ČR a opakovaně porušovat pobytový režim, rozhodně nelze považovat za postupnou integraci do společnosti a znovu zopakoval, že právní úpravu ohledně pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon o pobytu cizinců. Realizace soukromého a rodinného života pobytím na území ČR při tom není podmíněna. Žalobci tak nic nebrání, aby udržoval s nezletilou kontakt i z území Ukrajiny. I když se dle slov matky nezletilá s otcem uvedeným v matrice vůbec nestýká a ani se nepodílí na výchově a výživě dítěte, nebrání tato okolnost možnosti, aby vedli společný život na území Ukrajiny (tj. na území státní příslušnosti matky dítěte i žalobce). V případě neshod s matkou dítěte má žalobce možnost využít českého i ukrajinského právního systému a požádat o svěření dítěte do své péče, což však do doby vydání napadeného rozhodnutí neučinil.

Z rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 2T 80/2008, soud zjistil, že žalobci byl uložen trestu vyhoštění na dobu 5 let z území České republiky. Z rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 4. 7. 2013, 44A 23/2013-17, vyplývá, že žalobce nevycestoval, zdržoval se zde

nelegálně a vyjížděl do dalších států Evropské unie za prací. Žalobce byl policií zajištěn proto, že při kontrole bylo zjištěno, že se na území České republiky zdržuje nelegálně.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je a) pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle § 14a zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo státu svého posledního trvalého bydliště. Podle § 14 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se za vážnou újmu považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Krajský soud předně shrnuje, že žalobcem uváděné důvody odjezdu z Ukrajiny jsou výlučně ekonomické povahy, resp. jedná se o snahu zajistit si v ČR práci. Podle názoru soudu žalovaný nikterak nevybočil z mezí přípustného správního uvážení při hodnocení věrohodnosti žalobcem uvedených skutečností. Jak uvedl i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), viz rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č.j. NSS 6 Azs 386/2004-40 „[J]elikož často není v možnostech žadatele o azyl prokázat svá tvrzení jiným způsobem než vlastní věrohodnou výpovědí, je srovnání skutečností jím uvedených v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a v pohovoru významným měřítkem jeho věrohodnosti. Pokud tedy žadatel některé podstatné skutečnosti vůbec nezminí ve své žádosti a zejména ve vlastnoručně psaném prohlášení a uvede je až u pohovoru, nelze správnímu orgánu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností. To platí spíše, jestliže žádost o azyl zároveň obsahuje sdělení, že jiné než uvedené důvody k podání žádosti o azyl žadatele nevedly.“

Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný poskytl žalobci veškeré podmínky k tomu, aby mohl sdělit skutečnosti, které považuje za relevantní v řízení o udělení mezinárodní ochrany a následně je velmi pečlivě hodnotil ve všech souvislostech. Soud přisvědčil závěru žalovaného, že v případě žalobce neexistují odůvodněné obavy, pro které by mohl být v zemi původu pro azylově relevantní důvody pronásledován, a že žalobce vycestoval z Ukrajiny výhradně z ekonomických důvodů ve snaze získat práci. Soud rovněž nepřisvědčil ani námitce žalobce ohledně porušení ustanovení § 14 či § 14a zákona o azylu, protože nemohl přehlédnout, že žalobce s nezletilou a její matkou vůbec nesdílí společnou domácnost. Soud tak sdílí řádně odůvodněný závěr žalovaného, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro

udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu či doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Ostatně i v této souvislosti rovněž soud odkazuje žalobce na ustálenou judikaturu (např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. 7 Azs 117/2004), podle něhož je institut azylového řízení mimořádným institutem a nelze se jím domáhat legalizace pobytu na území České republiky, neboť k tomuto účelu slouží jiný právní předpis, konkrétně zákon o pobytu cizinců. Přesně takto žalovaný hned na několika místech v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce řádně a správně poučil.

K námitce žalobce, že v České republice realizuje svůj soukromý život, rovněž krajský soud v souladu s ustálenou judikaturou poznamenává, že rodinné vazby nejsou důvodem, který by sám o sobě bylo možno podřadit pod důvody k udělení mezinárodní ochrany podle § 14a zákona o azylu (zde srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, sp. zn. 2 Azs 66/2009). Žalobce může svůj soukromý život nadále realizovat v režimu zákona o pobytu cizinců. Sám pojem rodinného života podle čl. 8 Úmluvy je nutno vykládat s důrazem na fungující (reálný) rodinný život, přičemž v první řadě jde o vztah manželů v zákonném a skutečném manželství, výjimečně o blízký vztah snoubenců či dlouhodobé trvalé soužití rodiny s dětmi, což rozhodně není případ žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2010, č. j. 2 Azs 24/2010 - 90). Každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v ČR bez řádného povolení, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života, nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech **nepřiměřeného** zásahu. Nadto je třeba připomenout, že ani v případě reálného rodinného života neukládá čl. 8 Úmluvy státu všeobecný závazek akceptovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65). Jak judikoval též Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. 8 Azs 33/2012: „*Obecně platí, že právní úprava pobytu cizinců z důvodu existence rodinných vazeb je obsažena v zákoně o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud proto současně poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, podle nějž právo na soukromý a rodinný život vyplývající z čl. 8 Úmluvy primárně chrání § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který znemožňuje uložení správního vyhoštění v případech zásahu do rodinného a soukromého života, a nikoli § 179 odst. 2 písm. d) téhož zákona, který obsahuje obdobné důvody znemožňující vycestování, jako jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany.*“ (obdobně též rozhodnutí sp. zn. 2 Azs 24/2010 ze dne 6. 8. 2010, sp. zn. 7 Azs 4/2013 ze dne 27. 2. 2013 a sp. zn. 6 Azs 7/2011 ze dne 31. 8. 2011). Pokud by tedy vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebylo by možné v jeho případě vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobci však bylo rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno, jmenovaný dokonce mařil trest vyhoštění, k němuž byl odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 1 pod sp. zn. 2T 80/2008, což potvrdil zdejší soud již v rozsudku ze dne 4. 7. 2013, č.j. 44A 23/2013-17, ohledně jeho povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců.

Již s ohledem na výše uvedené nemohl krajský soud přisvědčit argumentaci žalobce, že by jeho nucený návrat na Ukrajinu znamenal závažný zásah do jeho soukromého života. Skutečnost, že v České republice žije jeho údajná dcera (která však dosud nemá v rodném listě otcovství žalobce uvedeno) nemůže být sama o sobě důvodem pro poskytnutí humanitárního azylu či doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, zvláště pokud z vlastní výpovědi žalobce vyplývá, že dosud zde pobýval neoprávněně. Ostatně tato okolnost mu byla známá. Právě za popsané situace podle názoru krajského soudu žalovaný nepochybil, když pouhý odkaz na přítomnost údajné dcery (navíc s českým občanstvím) nevyhodnotil jako důvod pro užití ustanovení § 14 nebo § 14a zákona o azylu a pokud se v napadeném rozhodnutí pohyboval zcela v mezích přípustného správního uvážení. Krajský soud za

popsané situace nemohl přisvědčit námitce žalobce ohledně porušení čl. 8 Úmluvy. V této souvislosti soud dodává, že žalobce si pouze naznačenou cestou (tj. za pomoci zákona o pobytu cizinců) může zajistit povolení pobytu na území ČR. Jak žalovaný správně v napadeném rozhodnutí zmínil, žalobce má možnost využít českého i ukrajinského právního systému a požádat o svěřeni dítěte do své péče. Soud dodává, že žalobce tyto kroky zvažoval, ale dosud soudu nepředložil jakýkoli doklad ohledně dosud realizovaných kroků.

Z výše uvedených důvodů má soud za to, že napadené rozhodnutí ob stojí, že v posuzovaném případě nedošlo k porušení ustanovení § 2, § 3 a § 68 s. ř. ani ustanovení § 14 a § 14a zákona o azylu či čl. 8 Úmluvy. Napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněno, ostatně žalobce soudu ani žádné další důkazy nepředložil.

Vzhledem ke skutečnosti, že od vydání napadeného rozhodnutí došlo na Ukrajině k zásadním společenským změnám, zabýval se soud nad rámec žalobních bodů i touto problematikou. Ohledně dalšího vývoje na Ukrajině soud uvádí, že je namístě aplikovat zásadu *non-refoulement* pokud „by byly dány důvody k ochraně žalobce před hroící vážnou újrou v zemi původu, které žalovaný nezohlednil za situace, kdy již nepřichází v úvahu žádné další řízení, v němž by mohla být ochrana poskytnuta. Poznatky k tomu zpravidla vyplývají z vyjádření žadatele v žádosti nebo při pohovoru a ze skutečností zjištěných o zemi původu v řízení či známých z jiných řízení, či známých obecně. Pokud tedy soud má k dispozici poznatky o tom, že žadateli o azyl je nezbytné poskytnout doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, neboť její neposkytnutí by bylo narušením zásady *non-refoulement* a ochranu již nelze poskytnout v jiném řízení, rozhodnutí žalovaného zruší, aniž by taková skutečnost musela být žalobou výslovně namítána. (...) Ve věcech mezinárodní ochrany totiž existují mezinárodní závazky, které je třeba respektovat (...). Soud tedy musí nad rámec žalobních bodů respektovat princip *non-refoulement* vyplývající z Ženevské úmluvy a i z čl. 3 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009 – 84, publikované pod č. 2288/2011 Sb. NSS).

Zdejší soud je tedy při obecné známosti aktuální vnitřní bezpečnostní situace na Ukrajině povinen vyhodnotit, zda jsou dány důvody pro neaplikování ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., tedy zda má přihlížet i ke skutečnostem relevantním pro možné udělení doplňkové ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. K této problematice NSS v rozsudku ze dne 22. 4. 2011, čj. 5 Azs 3/2011 – 131 uvedl, že „[k]rajský soud je povinen se odchýlit od § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet i ke skutečnostem relevantním z hlediska mezinárodní ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tehdy, pokud by v daném případě neshledal dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady *non-refoulement* a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu. Tuto otázku je třeba posuzovat vždy individuálně, tedy vzhledem ke konkrétní situaci daného žadatele o mezinárodní ochranu. (...) Dostatečné záruky pro respektování zásady *non-refoulement* budou dány v případě, že bude vzhledem ke konkrétním okolnostem věci zcela zřejmé, že žadatel bude mít možnost podat novou žádost o mezinárodní ochranu (§ 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) a že tato nová žádost bude přípustná (§ 10a zákona o azylu).“

Vzhledem k obecně známé aktuální bezpečnostní situaci v zemi původu žalobců (alespoň v některých částech), není důvodu pochybovat o tom, že se jedná o skutečnost, která může mít z hlediska naplnění podmínek doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu relevanci, přičemž žalobce ji, objektivně vzato, nemohl uplatnit již v předchozím řízení před žalovaným.

Žalobci nicméně nic nebrání v tom, aby neprodleně poté, co obdrží tento rozsudek zdejšího soudu, učinil u příslušného útvaru cizinecké policie nebo v přijímacím středisku (viz § 3a zákona o azylu) prohlášení o mezinárodní ochraně. Za této situace bude žalovaný povinen umožnit mu, aby novou žádost o mezinárodní ochranu podal (novelou zákona o azylu, provedenou zákonem č. 379/2007 Sb., byla z § 10 zákona o azylu vypuštěna dvouletá lhůta, před jejímž uplynutím nebylo možné opakovaně žádat o mezinárodní ochranu). Pokud žalobce podá novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou budou opírat o změnu bezpečnostní situace v zemi původu, která vyšla najevo v nynějším řízení před krajským soudem, bude žalovaný povinen posoudit tuto žádost jako přípustnou minimálně v rozsahu takového tvrzení, a to právě z důvodu existence mezinárodního závazku *non-refoulement*, který musí být respektován.

Lze tak uzavřít, že ač v dané věci existují z hlediska mezinárodní ochrany nové relevantní skutečnosti, které nebyly v řízení před žalovaným zohledněny (neboť se v té době ještě nestaly), má žalobce dostatečné právní záruky pro to, že mohou být dodatečně posouzeny k tomu příslušným správním orgánem v novém správním řízení, pokud takové řízení vyvolají. Případné nové rozhodnutí o takové žádosti by pak podléhalo soudnímu přezkumu.

Pouze pro úplnost lze dodat, že i kdyby žalobce novou žádost o udělení mezinárodní ochrany nepodal, není možné v případě, že by existovaly důvody znemožňující vycestování, realizovat jejich správní vyhoštění na základě stávajícího rozhodnutí o vyhoštění. Takový postup by byl totiž v rozporu s § 120a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o pobytu cizinců), dle něhož vzniknou-li důvody znemožňující vycestování cizince po dni nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění, policie vydá nové rozhodnutí ve věci (§ 101 správního řádu), po vyžádání nového závazného stanoviska žalovaného podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Případně nově vydané rozhodnutí o vyhoštění žalobce by bylo (po vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení) taktéž možné napadnout správní žalobou. Pokud by žalovaný v závazném stanovisku dospěl k závěru, že vycestování žalobce není možné, byla by poté policie povinna žalobci podle § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vydat vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu na území.

S ohledem na výše uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl ve věci úspěšný.

Pod bodem III. výroku rozhodl soud o odměně ustanovené právní zástupkyní žalobce ve výši 3.400,- Kč (nikoli požadovaných 13.860,- Kč). Soud vycházel při stanovení odměny z úkonů vyplývajících ze soudního spisu. Jedná se o odměnu za jeden úkon právní služby [převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb. - po 3.100,-

Kč], z částky 300,- Kč [tj. režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Odměna bude zástupkyni žalobce proplacena z účtu Krajského soudu v Praze v přiměřené lhůtě.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. září 2015

JUDr. Dalila Marečková, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 25. 9. 2015 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

Za správnost: Alena Léblová